

[Aksel Møller.]

udelukkende kan operere med børnetilskuddene som middel til at holde leveomkostningerne nede. Det ville være en uretfærdighed overfor de pristalsregulerede familier, som ingen forsørgerpligt har overfor børn. Der måtte altså være tale om en kombination. Man kunne drøfte en forhøjelse af lønmodtagerfradraget sammen med en nedsættelse af selve skatteprocenten for statskat og den fælleskommunale ud-ligningskat; man kunne drøfte spørgsmålet om en lettelse af afgifterne på varer, som spiller en betydelig rolle i forbruget, f. eks. tekstilvarer, og ud af alle disse forskellige muligheder finde frem til en kombination, der kommer de retfærdigheds-synspunkter, som et flertal i dette ting vil forlange iagttaget, så nær som muligt.

Jeg er klar over, at denne fremgangsmåde vil blive kritiseret, fordi der også ved den vil blive givet hjælp til nedsættelse af leveomkostningerne for folk, som ikke er pristalsregulerede, ja, måske oven i købet til folk, som gennem højere avancer allerede har sikret sig overfor den prisstigning, vi har oplevet. Jeg er bange for, at der ikke mod dette findes mange udveje. Der fandtes jo ingen udvej mod det, da det høje ting i enighed i marts 1950 gennemførte børnetilskuddene for til gengæld at ophæve tilskuddene til varepriserne. Børnetilskuddene blev jo udbetalt til familier med børn, ganske uanset om forældrene til disse børn var pristalsregulerede eller ej. Og da et flertal af det høje tings medlemmer i marts måned gennemførte sparebeviserne, som man indførte for at forhindre, at pristallet skulle vise stigning efter de omsætningsafgifter, man havde pålagt befolkningen, gav man så kun disse sparebeviser til dem, som var pristalsregulerede, til dem, der ikke kunne sikre sig på anden måde?

Nej, man gav dem til alle, og jeg kan derfor ikke se, at dette synspunkt, at man ved den fremgangsmåde, man vælger for at holde leveomkostningerne nede, kommer til at hjælpe en bredere kreds end blot de pristalsregulerede, er noget argument mod fremgangsmåden. Den udvej har det høje ting betrådt gentagne gange. Forøvrigt ville en sådan fremgangsmåde i alt fald være fuldt berettiget overfor dem, som aldrig

får dækning for en prisstigning eller i alt fald kun får en meget beskedent dækning. Der findes tusindvis af privatfunktionærer og privatpensionister, som ingen dækning får eller i alt fald først får dækning sent, meget senere end andre. Jeg tror derfor, der burde kunne blive tale om, at man gennem en kombination af afgiftslettelser, skattelettelser og børnetilskud kunne nå frem til en ordning, der var rimelig og kom retfærdigheden så nær, som det nu er muligt.

Spørgsmålet om, hvor store disse nedsættelser skulle være, afhænger af, hvor stor en del af stigningen i leveomkostningerne man ønsker at neutralisere. Jeg beklager, at det ærede medlem ikke hos mig kan få nogle tal om det, for jeg har dem ikke, og jeg kan ikke skaffe dem. Jeg ved, at en dyrtidsportion betyder en forøgelse af lønsummen på ca. 150 mill. kr. Men jeg ved f. eks. ikke, hvad bortfaldet af tekstilomsætningsafgifterne vil betyde for leveomkostningerne, og hvor meget det vil påføre statskassen i indtægtsnedgang, fordi der ikke findes noget tilgængeligt materiale herom.

Jeg har set, at disse mærkværdige sparebeviser skulle modsvare 5—6 points i pristallet, altså ca. 1 portion, men det skulle dække en række andre omsætningsafgifter foruden tekstilomsætningsafgiften. Og ser man i finanslovforslaget og i bemærkningerne til dette, findes der ingen specifikation over, hvorledes indtægterne fordeler sig over disse forskellige afgifter, men kun en enkelt sum. Det er derfor ikke til at sige, hvad tekstilomsætningsafgiften for sig indbringer. Jeg ved, hvordan — for at tage mulighederne for at beregne børnetilskuddet — børnene fordeler sig i antal i de 3 zoner: hovedstaden, købstæderne og landdistrikterne, som den nugældende børnetilskudslov arbejder med. Men jeg ved ikke, hvorledes de i antal fordeler sig over de forskellige indtægtsgupper, som udmålingen af børnetilskuddet følger i øjeblikket, og som den vel også måtte følge fremtidig som middel i den plans tjeneste, jeg har omtalt.

Jeg havde den fornøjelse at møde den højtærede statsminister ved en politisk diskussion den 30. november, og jeg henstillede da til ham, at regeringskontorerne prøvede på at beregne disse problemer og